

H. C. Andersen - Eventyr 067: Den sidste Perle. (1853) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen – Eventyr 067: Den sidste perle (1855/1853) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der var et rigt Huus, et lykkeligt Huus; Alt derinde, Herskab og Tyende, Vennerne med vare lyksalige og glade, der var i Dag født en Arving, en Søn; og Moder og Barn befandt sig vel. Lampen i det hyggelige Sovekammer var halv dækket til, svære Silkegardiner af kostbare Stoffer hang tæt trukne til for Vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som et Mos. Alt var til at blunde, sove, deiligt udhvile sig paa og det gjorde ogsaa Vaagekonen, hun sov, og det kunde hun, Alt var godt og velsignet her. Husets Skytsaand stod ved Sengens Hovedgjerde; hen over Barnet, ved Moderens Bryst, bredte sig, som et Net af funklende Stjerner, saa rige, hver var en Lykkens Perle. Livets gode Feer, alle havde de bragt deres Gave til den Nyfødte; her funkled Sundhed, Rigdom, Lykke, Kjærlighed, kort Alt, hvad Menneskene kunne ønske sig paa Jorden. "Alt er her bragt og givet!" sagde Skytsaanden. "Nei!" lød en Stemme tæt ved, det var Barnets gode Engel. "Een Fee har endnu ikke bragt sin Gave, men hun bringer den, bringer den engang, om endogsaa Aar gaar hen. Den sidste Perle mangler!" "Mangler! her tør Intet mangle og var det virkeligt saa, da lad os søge hende, den mægtige Fee, lad os gaar til hende!" - "Hun kommer, hun kommer engang! hendes	Der var et rigt hus, et lykkeligt hus; alt derinde, herskab og tjenere, og vennerne med var lyksalige og glade, for der var i dag født en arving, en søn, og moder og barn havde det godt. Lampen i det hyggelige sovekammer var halv dækket til, tunge silkegardiner af kostbare stoffer hang tæt trukket til for vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som mos. Alt var til at blunde, sove, dejligt udhvile sig på og det gjorde ogsaa husets vågekone; hun sov, og det kunne hun, for alt var godt og velsignet her. Husets skytsånd stod ved sengens hovedgærde; hen over barnet, ved moderens bryst, bredte sig, ligesom et net af funklende stjerner – alle så rige: hver var en lykkens perle. Livets gode feer, alle havde de bragt deres gave til den nyfødte; her funkled sundhed, rigdom, lykke, kærlighed, kort sagt: alt, hvad menneskene kan ønske sig på jorden. "Alt er her blevet bragt og givet!" sagde skytsånden. "Nej!" lød en stemme tæt ved, det var barnets gode engel. "En fe har endnu ikke bragt sin gave, men hun bringer den, bringer den engang, ogsaa selvom der går flere år. Den sidste perle mangler!" "Mangler? Her synes intet mangle og var det virkeligt sådan, da lad os opsøge hende, den mægtige fe, lad os gå hen til hende!" "Hun kommer, hun kommer engang! Hendes

Perle maa til, for at krandsen kan bindes sammen!"

"Hvor boer hun? Hvor er hendes Hjem! siig mig det, jeg gaaer og henter Perlen!"

"Du vil det!" sagde Barnets gode Engel, "jeg fører Dig til hende, hvor hun endogsaa maa søges! hun har intet blivende Sted, hun kommer til Keiserens Slot og til den fattigste Bonde, intet Menneske gaaer hun sporløs forbi, dem Alle bringer hun sin Gave, den være en Verden eller et Legetøj! ogsaa dette Barn maa hun møde. Du tænker, Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig, nu vel, vi gaae at hente Perlen, den sidste Perle i denne Rigdom!"

Og Haand i Haand svævede de hen til det Sted, som for denne Stund var Feens Hjem.

Det var et stort Huus med mørke Gange, tomme Stuer, og forunderligt stille; en Række Vinduer stode aabne, saa at ret den raa Luft kunde trænge ind; de lange hvide, nedhængende Gardiner bevægede sig ved Lufttrækket.

Midt paa Gulvet stod en aaben Liigkiste og i denne hvilede Liget af en Qvinde, endnu i sine bedste Aar; de deiligste friske Roser laae hen over hende, saa at kun de foldede, fine Hænder vare synlige og det i Døden forklarede, ædle Ansigt med Indvielsens høie, ædle Alvor i Gud.

-

Ved Kisten stode Mand og Børn, en heel Flok var det; den Mindste sad paa Faderens Arm, det sidste Farvel bragte de; og Manden kyssede hendes Haand, den, der nu var som et vissent Løv, og før med Kraft og Kjærlighed havde hygget om dem. Salte, tunge Taarer faldt i store Draaber paa Gulvet; men ikke et Ord blev sagt. Tausheden her rummede en Verden af Smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et Lys, Flammen vred sig for Vinden og skjød op sin lange, røde Tande. Fremmede Folk traadte ind, de lagde Laaget over den Døde, de slog Sømmene fast, stærkt lød Hammerslagene gennem Husets Stuer og Gange, de lød til Hjerterne, der blødte.

"Hvorhen fører Du mig!" spurgte Skytsaanden, "her boer ingen Fee, hvis Perle hører med til Livets bedste Gaver!"

"Paa dette Sted boer hun, her i denne hellige Time," sagde Skytsengelen, og pegede hen i

perle må til, for at kransen kan bindes sammen og **blive hel!**"

"Hvor bor hun? Hvor er hendes hjem! Sig mig det, **og** jeg går **hen** og henter perlen!"

"Du vil det!" sagde barnets gode engel, "jeg fører dig til hende, **der** hvor hun må **opsøges!** Hun har intet blivende, **fast** sted, hun kommer **både** til kejserens slot og til den fattigste bonde, intet menneske går hun sporløs forbi, **alle** bringer hun sin gave, den være en verden eller et legetøj! også dette barn må hun møde. Du tænker **nok: tiden er lige lang, men ikke lige nyttig; ja** vel, vi går **så hen for** at hente perlen, den sidste perle i denne rigdom!"

Og hånd i hånd svævede de hen til det sted, som **for tiden** var feens hjem.

Det var et stort hus med mørke gange, tomme stuer, og forunderligt stille; en række vinduer stod åbne, så at den rå luft kunne trænge **lige** ind; de lange hvide, nedhængende gardiner bevægede sig ved lufttrækket.

Midt på gulvet stod en åben ligkiste og i denne hvilede liget af en kvinde, endnu i sine bedste år; de dejligste friske roser lå hen over hende, så kun de foldede, fine hænder var synlige, **sammen med** det i døden forklarede, ædle ansigt med indvielsens høje, ædle alvor **rettet mod** Gud.

Ved kisten stod mand og børn, en hel flok var det, den mindste sad på faderens arm. **Det** sidste farvel bragte **de**, og manden kyssede hendes hånd, den, der nu var som et vissent løv, og **den hånd** der før med kraft og kærlighed havde hygget om dem. Salte, tunge tårer faldt i store dråber på gulvet; men ikke et ord blev sagt. Tavsheden her rummede en verden af smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et lys, **og ilden** vred sig for vinden og skød sin lange, røde **flamme** op. Fremmede folk trådte ind, de lagde låget over den døde, de slog sømmene fast, stærkt lød hammerslagene gennem husets stuer og gange, de lød til hjerterne, der blødte.

"Hvorhen fører du mig!" spurgte skytsånden, "her bor ingen fe, hvis perle hører med til livets bedste gaver!"

"På dette sted bor hun, her i denne hellige time," sagde skytsenglen, og pegede hen i kroen, og

Krogen, og der, hvor i Livets Dage Moderen havde siddet mellem Blomster og Billeder, hvor hun, som Husets velsignende Fee, nikkede kjærligt til Mand, Børn og Venner, hvor hun, som Husets Solstraale, udbredte Glæde og var det Heles Sammenhold og Hjerte, der sad nu en fremmed Qvinde, iført lange, side Klæder, Sorgen var det, Herskerinden her, Moder nu i den Dødes Sted. Der trillede en brændende Taare ned paa hendes Skjød, den blev en Perle; den funkledede med alle Regnbuens Farver, og Engelen greb den, og Perlen lyste, som en Stjerne med syvfarvet Glands. "Sorgens Perle, den sidste, som ikke kan savnes! ved den forhøies de andres Glands og Magt. Seer Du Skjæret her af Regnbuen, den, der forbinder Jorden med Himlen. For hver af vore Kjære, der døde fra os, have vi een Ven meer i Himlen at længes efter. I Jordens Nat see vi opad mod Stjernerne, ud mod Fuldendelsen! betragt Sorgens Perle, i den ligge Psyche-Vingerne, de bære os bort herfra!"	der, hvor i livets dage moderen havde siddet mellem blomster og billeder, og hvor hun, som husets velsignende fe, nikkede kærligt til mand, børn og venner, hvor hun, som husets solstråle, udbredte glæde og var det heles sammenhold og hjerte, der sad nu en fremmed kvinde, iført lange, vide klæder. Sorgen var det, herskerinden her, moder nu i den dødes sted. Der trillede en brændende tåre ned på hendes skød, den blev til en perle; den funkledede med alle regnbuens farver, og englen greb den, og perlen lyste, som en stjerne med syvfarvet glans. - "Sorgens perle, den sidste, som ikke kan undværes! Ved den forhøjes de andres glans og magt. Ser du skæret her af regnbuen? Det er den, der forbinder jorden med himmelen. For hver af vore kære, der dør fra os, har vi en ven mere i himmelen at længes efter. I jordens nat ser vi opad mod stjernerne, ud mod fuldendelsen! Betragt sorgens perle, i den ligger psychens vinger, de bærer os bort herfra!"
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©